

“İSLÂM, İSLÂM'A KARŞI”

Dünya kurulduğundan günümüze ve kıyamete kadar hak ile batılın savaşı devam edecektir. Doğru ile yanlışlar çarpışacaktır. Doğrunun boşalttığı alan, batıl ile doldurulmaya çalışılacaktır. Bu durum, mutlak irade sahibi Rabbimizin bir yazgısıdır.

Hak ile batılın mücadelesi, sadece karşıt cephelerde meydana gelmemektedir. Bu, aynı zamanda, aynı duygu, düşünce, inanç değerlerine sahip bireyler arasında da oluşabilmektedir. En çarpıcı örnek, Müslüman olduğunu söyleyenlerin, yine Müslümanları acımasızca öldürmesinde görülmektedir.

Bugün İslâm dünyasının birçok yerinde savaşlar yaşanmaktadır. Dikkat edilirse yapılan savaşların hemen hemen hepsi, iki Müslüman grup arasında cereyan etmektedir. Afganistan’da, önce Sovyetler Birliği’ne daha sonra Amerika’ya karşı mücadele veren Müslümanlar, şimdi birbirlerinin gırtlığına yapışmış durumdadır. Nükleer tek Müslüman devlet olan Pakistan’da Taliban ile devlet mücadele etmektedir. Somali’de, Müslüman olan yönetime karşı el-Kâide’ye bağlı eş-Şebâb örgütü mücadele vermektedir. Mısır’da, Müslüman Kardeşlerin yönetiminde olan idareye, kendisi de Müslüman olan bir kişi tarafından darbe yapılmakta, onları destekleyenleri ise gözleri kırpmadan öldürebilmektedir. Suriye’de yaşananlar da mezkûr olaylardan farklı değildir.

Yukarıda zikredilen örneklerde, ölen de öldüren de “Allahu Ekber” ifadesini ağızından düşürmemektedir. Dışarıdan bunlara bakan bir kişi, “ölen de Müslüman öldüren de Müslüman” demekten kendisini alamamaktadır. İslâm’a karşı dikilen İslâm anlayışından hangisinin doğru hangisinin yanlış olduğunu düşünmek gerekmektedir.

İslâm coğrafyasının bazı bölgelerinde ise, mezhepler arası çatışmalar yaşanmaktadır. Özellikle, Pakistan, Irak ve Suriye’de Sünniler ile Şii Müslümanlar çatışmaktadır. Gün geçmemektedir ki, Irak’ta her iki taraf birbirinin bölgesine gidip bombalar patlatmaktadır. Ölen de Müslüman öldüren de Müslüman, mezhepler arası gerilim hangisinin hanesine kazanç veya sevap olarak yazılacaktır.

Hem Müslümanların birbirleriyle hâkimiyet mücadeleleri hem de mezhepler arası çatışmalarda iki farklı yönle muhatap olmaktadır. Birincisi, hâkimiyet mücadeleleri, Hz. Peygamber (s.a.s.)’in vefatından itibaren Siffin ve Cemel vakıalarıyla başlayan bir süreçtir. Günümüzde de bunun yaşanması normaldir. Ancak, mücadele edelim derken, her iki tarafında birbirlerini öldürmesi İslâm’ın kabul edeceği bir durum değildir. Eşit şartlarda, herkesin hakkını gözetten bir idare yapısını Müslümanlar kendi aralarında kurmalıdır. Onun dışındaki öldürmeye varan durumlarda, nefsin ve şeytanın amaçlarına hizmetten başka bir şey yoktur. İkinci farklı durum ise, aynı dine inanan kişiler arasındaki yorum farklarından meydana geçen mezhepler arasında yaşanan mücadelelerdir. Mezhepler arasında hicri 4. ve 5. asırda zirveye ulaşan tatlı

bir rekabet yaşanmıştır. Günümüzde de devam etmektedir. Mezhepler, bir ağacın farklı dalları gibidir. Bir uygulamada biri bir rivayeti dikkate alırken, diğeri yine Hz. Peygamber'in başka bir uygulamasını hayata geçirmiştir. Tatlı bir rekabetin olması gerekirken, aynı dine inanan bireyler birbirini öldürmektedir. İslâm dünyasında, Şiilik İran'ın diğeri İslâm ülkelerine yaymak istediği bir mezheptir. Körfez savaşı sonucu Irak'ta yönetime Şii mezhebine mensup yöneticiler gelmiştir. Dolayısıyla Irak'ta Şiilik daha fazla yayılma alanı bulmuştur. Şii olan Suriye yönetimine İran destek vermektedir. Bütün bunların karşısında Batı ve diğeri İslâm ülkeleri sadece seyretmektedir. Mısır'da Müslüman bir generale darbe yaptırılırken, Kıpti olan bir kişi cumhurbaşkanı seçilebilmektedir. Darbe yapan ve binlerce Müslümanı öldürenlere ise bir başka İslâm ülkesi destek verebilmektedir.

Bütün bu durumlar, İslâm coğrafyasında her dönem olduğu üzere Müslümanların kendi meseleleri arasında kaybolmaları, birlik beraberlik adına bir araya gelmemeleri adına yürürlüğe konan bir tezgâhmış gibi gelmektedir. Bu noktada Müslümanların Alevi, Sünni ve Şii fark etmez, daha fazla teyakkuz halinde olması gerekir.

Gruplar ve mezhepler arası çatışmaların dışında, İslâm'ın diğeri İslâmî anlayışlara karşı olduğu başkaca durumlar söz konusudur. Mesela, dini kisveye sahip, toplumun önünde olan bazı kişiler sadece Allah'a inanıp da Peygamber'e inanmayan kişilerin de cennete gireceğinden söz etmektedir. Allah'a inanan kişilerden kasıt, Yahûdî ve Hristiyanlar'dır. Sadece Allah'a inanan kişiler eğer cennete girecek idiyse, niçin Hz. Peygamber Yahudi ve Hristiyanları dine girmeleri yönünde emek sarf etmiştir. Kur'an-ı Kerim'de inanmayanların ebedi olarak cehennemde kalacağı, eğer Allah'ı seviyorsanız Peygamber'e tabi olun, kim Rasûl'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur, şeklinde onlarca ayet bulunmaktadır. Sadece Allah'a inananlar da cennete gireceği doğru olsaydı, Allah Rasûlü niçin Hristiyan olan hükümdarlara "Müslüman olun, kurtulun" şeklinde mektup yazmıştır. Ortaya çıkan İslâm anlayışı, İslâm'ın temel nasları ve Hz. Peygamber (s.a.s.)'in hadis-i şerif'leriyle çakışmaktadır.

1980-90 yıllardan itibaren ülkemizde özellikle Kur'an mealini okuyup, orada geçen hükümlerden zâhiren anladıklarıyla hareket etmeye çalışan, mealciler olarak nitelendirilen bir grup ortaya çıkmıştır. Söz konusu kişiler, okudukları ayetlerdeki hükümlere uymadıklarını düşündükleri kişileri kâfir olmakla itham etmişlerdir. Mesela, "Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyenler kâfirlerin", bir başka ayette ise "fasıkların ta kendileridir", şeklinde ayetleri okuyup, yönetici konumundaki kişilere, bunlar Allah'ın hükmüyle hükmetmiyor diyerek, inkârla suçlamışlardır. Söz konusu kişiler, hadis-i şerif'lere de benzer bir şekilde yaklaşmışlardır. Mesela, "namaz kılmayanlar küfre düşmüştür", şeklinde Hz. Peygamber'in sözünü zahiren alıp, namaz kılmayanları küfürle itham edebilmişlerdir.

Söz konusu kişiler, yaptıklarını din adına ve dinin hükümlerini başkalarına anlatma babında yapmaktadırlar. Kâfirlik ile itham ettikleri kişiler ise, Müslümandır. Onların

temsil ettiği din de İslâm'dır. Buradaki temel problem, ayet ve hadisleri doğru anlamamaktan kaynaklanmaktadır. Allah'ın hükmüyle hükmetmiyor denilen kişilerin inanmayanlar olduğunu, namazı terk edenin de Allah'ın verdiği nimetler karşısında küfranı nimette bulunduğuna işaret vardır. Çünkü bir insanın dinden çıkması, iman ile alakalı bir konudur. Kişinin dinden çıkması ya dinden çıktığını söylemesiyle ya da dinin naslarını inkâr etmekle meydana gelir.

İslâm'ın İslâm'a karşı olması, dinden kaynaklanan bir durum değildir. Kişilerin algıları, dünyevi görüşleri veya İslâm dünyasıyla problemi olan başkalarının emir ve tavsiyeleriyle hareket etmesiyle alakalı bir durumdur. Müslümanlar, her şeyden önce dinlerini iyi öğrenmek durumundadırlar. Aralarında bir mesele varsa, onu başkalarını karıştırmadan çözme mekanizmasını geliştirmelidirler. Müslüman olmayanlar, güçlü bir İslâm dünyası arzu etmemektedirler. Kendi içine kapanmış, birbirleriyle didişen Müslümanlar, onlara her daim güzel gelmektedir. Müslümanlar, aralarında farklı anlayış sahiplerini hoşgörüyle karşılayıp, birlik beraberlik adına özveride bulunmak zorundadır. İslâm, barış dinidir. Ancak bunu biz ilk başta kendi aramızda gerçekleştirmek zorundayız. Dökülen her bir Müslümanın kanı, yanlış anladığımız her hükmün sonucunda ortaya çıkan durumlar, Yaratanın bizlere verdiği emanete riayet edememenin mesuliyetini taşımakla eş değerdir. Rabbim, İslâm'ın karşısında başka bir İslâmî anlayışla mücadele etmeyi değil, yekvücut olup, ilahi mesajın henüz ulaşmadığı kişilere dini ulaştırmayı tek amaç edinen kullarından etsin.